

Kázání, Liptál, 19.10.2014

Matúš 7, 13-14 *"Vojdite tesnou bránou, lebo je priestranná brána a široká cesta, ktorá vedie do zahynutia a mnoho je tých, ktorí ňou vchádzajú, lebo je tesná brána a úzka cesta, ktorá vedie do života, a málo je tých, ktorí ju nachádzajú."*

Drahí bratia a sestry,

Pán Boh je ku nám veľmi dobrý! A ako by nás chcel o tom presvedčiť a dokázať nám to i skrze to nádherné podzimné počasie, keď lúčami svojho slnka, ich teplom a žiarou premieňal a premieňa i tieto chladné podzimné dni a mení ich v pestrú paletu farebných tónov.

Avšak, rovnako tak Boh môže a chce, teplým a žiarivým lúčom svojej lásky premeniť i v našom živote to, čo je všelijak ponuré, tmavé a chladné... i všelijak neradostné, temné a studené chvíle a udalosti nášho života. On môže a chce prežiariť svojim svetlom a teplom.

Nebojte sa! Nie ste sami na svoj život! Nie ste sami na tú roznu temnotu a chlad, ktoré nás tak často chcú pohltiť. Boh je slnkom našej našej duše! A žiarivé a hrejivé lúče Jeho lásky nás sprevádzajú na našej ceste...a budú sprevádzať až do konca!

Blížia sa dni, v ktorých si budeme pripomínať tých, ktorí už došli do cieľa svojej cesty. Budeme stáť nad ich hrobmi, v mysli sa nám budú vybavovať životy tých, s ktorými sme boli kedysi na ceste....s vďačnosťou spomenieme na tých, ktorí šírili svetlo, rozdávali milosrdenstvo, dobrotu a lásku - a ich život je pre nás stálym povzbudením, - s bolesťou však spomíname na tých, ktorí rozdávali bolesť a zranenia...je nám ľúto tých, ktorí svoj život spackali a myslíme na tých, ktorým my sme niečo ostali dlžní, keď sme boli spolu na ceste...

Sestry a bratia,

raz, keď naši blízki budú stáť nad našim hrobom, ako budú na nás spomínať? Bude pre nich náš život povzbudením a príkladom? Alebo sa budú musieť za nás hanbiť a budú nás ľutovať ako sme dopadli? Bude to naša láska, ktorá ich pri spomienke na nás pohladí a zahreje? Alebo ich prenikne bolesť, ktorú sme im spôsobili?

Pred 300 rokmi žil v Ríme pápež Inocenc XI. Každé ráno k nemu prichádzal sekretár a prednášal mu rozne záležitosti. A vždy, keď potreboval rozhodnúť o niečom veľmi dôležitom, tak najprv sa zatvoril na chvíľu do jednej svojej malej komorky a keď prišiel, jeho rozhodnutie bolo veľmi múdre a dobré. Nikto nevedel, čo v tej komorke je, pretože ju stále zamykal. Až po jeho smrti tam vošli a uvideli na stene obraz, na ktorom bol vyobrazený on sám ako leží v rakvi. Pred týmto obrazom sa pápež pýtal: "Inocenci, ako by si jednal keby si dnes mal zomrieť?" ...díval sa na svet vo svetle večnosti, a tak odhadol správne, čo má len chvíľkovú cenu, a čo cenu večnosti.

Bratia a sestry,

každý z nás ako sme tu - sme ešte na ceste!

Tým pádom máme ešte možnosť rozhodnúť sa žiť a jednať tak, aby sme raz obstáli pred Bohom a boli požehnaním pre ľudí okolo nás.

Keď sme ešte bývali v Mořkově, často som chodievala s psíkom na prechádzky vonku. Moja cesta viedla popri futbalovom ihrisku na kopec, a pod sebou som mala vo výhlade vždy cintoríny - najporv katolícky, potom evangelický. A je to taký paradox, ale mňa ten pohľad na tie cintoríny vždy neskutočne povzbudil! Prečo? Nech už mi bolo akokoľvek mizerne, tak ja som si tam vždy veľmi silno uvedomila, že všetci tí, ktorí tam odpočívajú už nemajú žiadnu možnosť čokoľvek urobiť pre tento svet. Ich príležitosť urobiť tento svet aspoň trocha krajším a raodstnejším - už skončila. Ale moja nie. Ja ešte žijem a ešte môžem svojim úsmevom, láskou a dobrotou meniť tento svet a prinášať mu nádej. Boh ešte skrze moju doveru a lásku môže tento svet rozžiariť a zohriať mnohé ľudské srdcia. A to ma vždy tak nakoplo a povzbudilo!

Áno, záleží len na nás, akým spôsobom a kade prejdeme ten zbývajúci kus našej cesty...či pojdeme cestou úzkou alebo širokou.

Široká cesta, zvlášť v stredoveku bola cestou pomerne bezpečnou, priestrannou, rušnou, bez prekážok, pohodlná cesta, po ktorej sa dalo kráčať vzpriamene, s rozny m nákladom...kdežto cesta úzka - bola cestou postrannou, vedľajšou, so spústou prekážok, cesta namáhavá, nebezpečná, na ktorej bol človek sám - a hlavne, nikdy nevedel, čo ho čaká za najbližšou zákrutou. Bola to cesta plná neistoty, strachu a námahy...cesta, ktorú nebolo možné zvládnuť s nijakým nákladom...a na takúto cestu, ptori prúdu, nás Pán Ježiš pozýva. A sám je tou Cestou. Ako hovorí v Ján.evang.: "Ja som Cesta i Pravda ai Žviot....a nik neprichádza k Otcovi len skrze mňa." A Ježiš sám šiel tou úzkou cestou a volá nás, aby sme ho nasledovali. Preto sa nedivme, keď na tejto ceste budeme musieť niesť kríž, keď sa budeme musieť mnohokrát všelijak ohnúť, a veľakrát možno i padneme. Nedivme sa, keď sa budeme musieť mnohého vzdať a zriecť, keď tak často budeme sami, nedivme sa, keď budeme musieť čeliť strachu a neistote...toto všetko k tej ceste patrí, a tým všetkým musíme prejsť. Avšak cesta k životu vedie práve tadeto...

Ale cez všetku námahu a útrapy táto cesta stojí za to, lebo ona vedie k životu!

Pamatajme, že nič vzácne sa nezískava ľahko, a čo nás veľa nestojí - tak ani za veľa nestojí.

Pán Ježiš nás dnes nabáda - vojdite úzkou bránou, snažte sa nájsť úzku cestu, lebo jedine ona vedie k životu... A hovorí tieto slová v závere svojho kázania na hore, v ktorom nás volá k závislosti jedine na Bohu, volá nás k modlitbe, ku čistote, k odpúšťaniu, k milovaniu svojich nepriateľov...a na záver, akoby nám povedal - je na vás, pre ktorú cestu sa rozhodnete, či pre tú úzku, pre tú namáhavú, ktorú vám predkladám ja, alebo pre tú pohodlnú, širokú, ktorá však vedie do zahynutia.

Sestry a bratia,

prv, než sa brána nášho pozemského života za nami zavrie, držme sa tej úzkej cesty, na ktorú nás volá Kristus, a nechajme sa povzbudiť príkladom tých, ktorí svojou doverou v Boha a láskou prinášali nádej a svetlo tomuto svetu. Nasledujme ich príklad kým ešte máme možnosť. A nenechajme sa odradiť útrapami úzkej cesty, Duch Svätý nám dá silu dojsť do jej cieľa! Doverujme Mu! Amen.

Pane náš, ďakujeme Ti, že ešte pre nás trvá čas tvojej milosti. Že sa ešte môžeme rozhodnúť vykročiť cestou za tebou. A ďakujeme Ti, že na tej ceste Ty si s nami, že nás podopieraš, keď nevládzeme a podávaš nám s láskou svoju prebodnutú ruku, keď padneme. Ďakujeme Ti, že

Ty ideš pred nami a zároveň nás držíš a chrániš, tak, že sa nemusíme báť zlého. Ďakujeme Ti, že nám pripomínaš, že svojimi postojmi a činmi pripravujeme svoju večnosť a zároveň nimi ovplyvňujeme budúce generácie. Pomož nám využiť čo najlepšie čas nášho života, naplniť ho vierou, nádejou a láskou, a daj milosť raz dojsť do Tvojho kráľovstva a uvidieť Ťa tvárou v tvár. Amen.

Mária Jenčová